

den rigtning att församlingarne må sjelfve välja till sin prest den bland de sökande till platsen som har församlingens förtroende härtill.

Stockholm den 28 Januari 1879.

A. P. Lind.

N:o 120.

Af Herr A. P. Lind: Om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ersättning till förre landtbrukaren S. J. Bladh för förluster till följd af hos honom verkställt olaga beslag.

Är staten skyldig att hålla en enskild person skadeslös för den förlust han genom en tjänstemans oskicklighet eller ovilja lidit? Detta är en fråga, om hvilken herrar jurister ännu ej kunnat enas. Inom allmänna rättsmedvetandet torde dock i detta fall finnas blott *en* tanke.

Hvem inser ej de vådor, som kunna för den enskilde uppstå, om en oförvitlig medborgare icke har någon utsigt att erhålla godtgörelse för de förluster, mången gång måhända den *ruin*, en statens tjänsteman vare sig genom ovisligt nit, oförstånd eller agg, tillfogat honom?

Lagen medgifver den förfördelade rätt att söka godtgörelse hos den som förorättat honom, men om denne intet har att godtgöra med, om han är *död* — hvad återstår då?

Ifall staten nekar att lemna ersättning — *intet*. Den oförvitlige, den förföljde, den i lagens namn plundrade medborgaren är visserligen af lagen — sedan plundringen en gång skett — förklarad oskyldig, men i medvetandet af sin oskuld kan han gerna både frysa och svälta ihjel, staten har intet vederlag att gifva honom. En statens tjänsteman har tagit brödet ur hans mun -- staten ger honom det icke tillbaka.

Om detta är en bristfällighet i gällande lagar som är beklaglig, har dock här i landet den förfördelade en utväg kvar — han har Riksdagen att vända sig till och han vänder sig dit i förtröstan på den billighetskänsla som alltid bestämt dess beslut.

Det är också i medvetandet om att svenska Riksdagen ej låtit någon gå ohördan från sig, i kännedom om att den önskar se hvarje svensk medborgare rättvisa vederfaras som jag här vågar taga ordet.

Det är en så gammal och känd sak att förre landtbrukaren Sven Johan Bladh genom ett olaga beslag å sina brännerier lidit en himmelskriande orättvisa att något bevis härför i motionen näppeligen behöfver framläggas. Bevisen skola till fullo presteras i de handlingar, som rörande denna fråga komma att till vederbörande Utskott öfverlemnas.

Man skall invända, att det stått Bladh öppet att för den förlust han lidit, och som kan räknas till hundratusentals kronor, söka ersättning hos beslagstagaren, men denne är död utan att hafva lemnat några tillgångar efter sig, och Bladhs många försök att på laglig väg skaffa sig rättvisa hafva varit och skola blifva fruktlösa, om ej staten erkänner sin förbindelse att godtgöra de lidanden, som af dess tjenstemän tillfogas enskilde, der tillgång hos tjenstemannen saknas.

På »laglig» väg och genom »laga» åtgärder har Bladh förlorat sina två brännerier jemte egendom. Hans försök att skaffa sig rättvisa hafva strandat; hans klagomål hafva ingenstädes vunnit afseende, ehuru man öfverallt erkänt deras behörighet, hufvudsakligen på den grund att saken är för gammal — likasom det någonsin skulle blifva försent att öfva rättvisa — och sistlidne Riksdag afslog den motion, som väcktes om ersättning åt honom, emedan den ej ansåg saken tillräckligt utredd.

Hvart skall denne plundrade man taga vägen? Hvar skall han söka rättvisa? Att af Riksdagen begära ersättning för de lidna förlusterna tjenar till intet, då ej fullständig utredning skett om förlustens verkliga belopp. Detta bevisas bäst af sistlidne Riksdags beslut. Jag vågar derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte ingå till Kongl. Maj:t med anhållan derom att Kongl. Maj:t måtte låta utreda verkliga beloppet af den förlust förre landtbrukaren S. J. Bladh lidit genom länsman Zellanders olaga beslag å hans brännerier Tannarp och Långanäs år 1855 och derefter till Riksdagen afgifva nådig proposition om ersättning genom statsmedel af antingen hela eller ock en skälig pröfvad del af den lidna förlusten.

Stockholm den 28 Januari 1879.

A. P. Lind.